

RADU ȚUCULESCU

UIMITOARELE PERIPETII
ALIE
LILACULUI
VICO
ÎN
MIRABELIA

(love story)

O poveste cum alta nu mai este
și nici nu va mai fi
pentru adulți, tineri și copii

Cu ilustrații de Radu Răileanu

POLIROM
2022

Noi, liliecii, putem sesiza pericolul chiar și în timpul somnului. Urechile ne rămân treze. Ele funcționează ca niște pâlnii care amplifică mișcările din jur. Ca niște lentile acustice care transmit creierului semnale de alarmă. Bip, bip!

Recepționez avertismente. Mă trezesc. Nu deschid încă ochii. Pândesc, cu urechile, fiecare zgomot. E un fâsâit continuu. O amenințare vicleană, camuflată...

Șarpe!

Ca proiectat de un arc puternic, salt spre cer câțiva metri, apoi îmi întind aripile. Rămân așa, încremenit în aer. Deschid ochii și descopăr forma șerpoasă la un pas de piatra pe care adormisem.

— Nu te sssperia. Sssunt inofensssivă.

Ahaaa! Carevasăzică, o șerpoaică! Și mai rău. O prefăcută, te ademenește cu cuvinte alese și priviri drăgălașe... Mamă, ce ochi! Sunt mari, au

forma migdalelor și culoarea algelor de mare. Pot hipnotiza orice pradă. Mai puțin pe mine!

— Vorbe aruncate ca momeală. Nu ține...

— E normal sssă te ferești de șerpi. Dar eu sssunt o șerpoaică ssspecială...

— Chiar așa?

— Nu mă hrănesssc nici cu șoareci, nici cu lilieci...

— Ha, ha, ha! Te pomenești că ești... fructariană!

— Sssunt vegetariană.

— Pe bune?

Șerpoaica folosește o tactică abilă. Vrea să mă prostească.

— Am venit pe plajă sssă mă lăfăi la sssoare, sssă mă încălzeessc, sssă ascult cântecul valurilor. Uite ce am adusss cu mine.

Șerpoaica poartă în spate un mic rucsac albastru. Și-l dă jos și răstoarnă conținutul pe piatra plată.

— Poftim!

Îmi mijesc ochii, să deslușesc mai bine. Cobor câțiva centimetri... O fi alt truc!? Mă momește!?

Mă atrage mai aproape, să poată ataca fără greș!
Pe piatră s-au rostogolit câteva fructe și legume!
Sunt șocat!

— Mă crezi cumva o vrăjitoare care a prevăzut
întâlnirea asta și, intenționat, a pus în rucsac
de-ale gurii? Ca să te... momească?? Ha, ha, ha!
Păi, după cum și tu îți poți da seama... sunt două
fructe și două legume mici. O pară zemoasă, o
rodie, plus un nap și un morcovel dulce! Gust-
tare pentru o singură persoană... care ține la
siluetă! Mai am ceva, numai pentru mine.

Scoate la iveală, dintr-un buzunar al rucsacului,
o cutie. Îi deschide capacul. Înăuntru zăresc două...
ouă!

— Sunt crude. Le-am furat, recunosc. Ouă
de găină... dintr-o fermă...

— Îți plac ouăle crude?

— Sunt excelente pentru corzile vocale.

— Corzile vocale?

— Am grijă de ele. Sunt soliste!

— Ce zici?

— Cântăreață, ca să pricepi mai bine.

Mă uit dacă nu cumva cutia în care îmi țin saxofonul a devenit transparentă. O fi dibuit instrumentul și pe muzicianul din mine, iar acum încearcă alt vicleșug. Dar cutia e neagră ca smoala, nu se vede nimic prin ea.

— Știu ce înseamnă o solistă.

— Poate nu-ți place muzica.

— Ba îmi place!

— Eu cânt o muzică mai ssspecială.

— Și care-i muzica aia specială?

— Jazz... mai alesss bluesss...

M-a lăsat fără replică.

Mamă, ce ochi are șerpoaica! Se unduiesc în ei valurile mării.

— Cum ar fi sssă-ți pun și eu întrebări?

— Pune.

— De unde ai apărut aici, pe malul mării? Sssimt că ești ssstrăin...

— Simți bine. Vin dintr-o țară îndepărtată.

— Și acolo de unde vii, liliecii nu ssse hrănessc, cumva, cu sssânge?

— Ahaaa. Mă înțepi cu vorbe. Da, unii se hrănesc cu sânge. Familia mea, de exemplu. Cu excepția mea! De aceea am plecat. Eu sunt fructarian!

— Pe bune?

Șerpoaica izbucnește într-un râs ca un tril. Ceva nu-i tocmai în regulă cu mine. Ființa asta mă cam zăpăcește.

— Pe bune. Acum am ajuns. M-am oprit să mă odihnesc.

— Atunci coboară fără teamă. Ți-o fi și foame. Te invit la massă.

Cu mici ezitări, planez până jos lângă piatra pe care s-au împrăștiat fructe și legume. Miros bine, sunt proaspete, apetisante.

— Pe mine mă cheamă Vico.

— Pe mine mă cheamă Sssarissă.

Un nume ca susurul unui izvor care curge printre pomi încărcăți cu fructe aromate și grădini cu legume și stupi de albine cu miere parfumată. Imaginația mea o cam ia razna. Oboseala călătoriei să fie de vină?